

KIS IRAD

... JMRIKE ODA NYUJTÁ A VIRÁGOT ... (Lásd az 54. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZEGÉNY Tamás szinte elvörösödött anynyira röstelte, hogy anyja ily kegyetlen tudott lenni Imrike ellen; iparkodott megmenteni és elmondta, hogy édes anyjának tömérdek a baja a sok gyermekkel és ha egyszer bosszankodik, olyat is elkövet, amit később maga is megbán. Imrike maga is jószívuén védelmezni kezdte Varga nénit s végül így szólt:

— Hiszen úgy sem baj már, most itt vagyunk, most mindent elmondhatsz, kedves Mártha, amit abban a levélben írtál.

— Az igaz! Hát hol is hagytam el! Vagy még nem mondtam el semmit?

— Azt mondtad, hogy szerencsére oly emberek vették meg e házat, kik meg tudják becsülni, nem fogják elpusztítani a szép kertet. Kik azok? hogy hívják?

— Mindent elmondok szépen sorjában, szólt Mártha. Körülbelül három-hete, egy délután kint ültem a ház előtt és épen azon gondolkodtam, hogy mi fog hát már történni ezzel a házzal, melynek őrzését rám bízta addig, míg valaki megveszi. Egyszerre lépteket hallok s fölpillantva, egy finomul öltözött urat láttam belépni a kapun; karján pedig egy fiatal gyönyörű nőt vezetett s mindketten érdeklődően nézgettek szét a virág-ültevényeken. Mindjárt megismertem őket, a fiatal gróf és neje volt, kiknek a falu másik végén az a szép nagy kastélyuk

van; csak nagyon ritkán látogatják meg kicsiny falunkat, Budapesten, a fővárosban laknak. Természetesen rögtön eléjük mentem s megmutattam nekik a kertet, a házat s a grófnének nagyon tetszett minden. Aztan kérdezte tőlem, ki ez a szép kis lakás és ez a gyönyörű kertecske? Elmondtam neki az egész szomorú történetet... hogy halt meg az én drága jó uram, hogy maradt árvaságra egyetlen kis fia, az én kis Imrikém, s az egész vagyont hogy vették el az adósságok kifizetése végett.

— És hol van most az kis fiu? Jó dolga van? kérde a grófné nyájasan.

— Adná Isten, hogy jó dolga legyen! Elvitték tőlem, pedig a világon senki sem szereti úgy, mint én, nem is hiszem, hogy másnál oly jó dolga lehetne a szegény árvának, mint nálam, feleltem én.

— Azután — folytatá Mártha, — el kellett mondanom, Imrike hova jutott s a grófné szemeiben könnyeket láttam csillogni. Nem is titkolta, hanem így szólt: »Én oly nagyon szeretem a gyermeket, úgy fáj szívemnek, ha hallom, hogy valamely ártatlan kis fiúnak rossz dolga van. Nagyon szeretném, ha valamilyen segítségére lehetnék ennek az Imrikének. Ugy-e, tennék érte valamit, Alfréd?

A gróf ur mosolygva intett igent s látszott arczán, hogy örömmel teljesítené a grófné kívánságát. Azután egy fényes aranyat adtak nekem s nyájasan elbucuzván, eltávoztak.

— Nos? és aztán mitörtént? kérde Tamás és Imrike egyszerre.

538
1406

szajöt
a ház
nének
ronkin
hetet.
fog ha
ben ma

ki fog
de Tar

Áddig
gemet
ime igy
De má
grófné
hol fén
ámbár
urak, I
épiteni

ám, szó
szer jár
nagy ut
zak és

—
azt mor
hozzá,
akarnél
alkalma

—
szólt Im

—
Imrike
lékszik?
utaztak,
ben a g

— Az, hogy másnap a gróf ur visszajött ide és azt mondta nekem, hogy ez a ház és kert nagyon megtetszett a grófnénak, tehát megvette a számára s nyáronkint itt fognak mindig tölteni néhány hetet. Azt is mondta, hogy mindent úgy fog hagyni, a mint most van, mert szében már nem is lehetne berendezni.

— És mikor a gróf nem lesz itt, ki fog vigyázni a házra és a kertre? kérde Tamás.

— Bizonyosan kertészt fogadnak. Addig, míg rendbe hozzák a dolgot, engemet kértek meg, hogy maradjak itt és ime így történt, úgy most is itt találtak. De már nem igen sokáig leszek itt; a grófné olykor visszautazik Budapestre, hol fényes palotájuk van az országuton, ámbar én nem értem, hogy ilyen nagy urak, hogy tudnak épen az országutra építeni palotát.

— Oh, az nem közönséges országut ám, szólt mosolygva Tamás, ki már egyszer járt Budapesten. Országutnak egy nagy utcát neveznek, melyen pompás házak és paloták állanak.

— No's hát ott laknak s a grófné azt mondta, hogy akármikor elmegyek hozzá, szívesen sőt ha szolgálatába akarnék lépni, nagyon örülne. Én hát alkalmasint vele megyek Budapestre.

— Oh, mily jó az a fiatal grófné! szólt Imrike.

— Az bizony! De most jut eszembe! Imrike urfi, hiszen látta őt... nem emlékszik? Mikor Varga nényel innen elutaztak, a vasuti kocsiban ott ült szemben a grófné...

— Emlékszem... emlékszem! szólt Imrike s rögtön eszébe jutott, hogy védelmezte meg akkor az a fiatal nő Varga néni ütései elől.

Még sokáig elesevegtek ezután s Imrike, mikor a jó öreg Mártha mellett ült s kezeivel Bátor, kedvenc hű kutyáját simogató, oly boldognak érzé magát, mintha még most is övé volna ez a szép ház és kert, mintha nem volna szegény árva gyerek, kit csak kegyelemből tartanak rokonai. De az idő gyorsan mult, a boldogság álma gyorsan végett ért, s Imrike szinte elsápadt, midőn Tamás végre így szólt:

— Imre öcsém, most köszönjük meg a jó Mártának, hogy oly szívesen látott, aztán induljunk. Fél óra mulva indul a vasuti vonat, menjünk, hogy le ne maradjunk.

A jó Mártha, bármennyire szerette volna még Imrikét visszatartani, kénytelen volt bevallani, hogy bizony indulni kell; de legalább elkísérte őket a pályaudvarig és Bátor, a hű kutya, szintén velök ment, búsan pillantgatva Imrikére, mintha tudta volna, hogy ismét el kell válni kis gazdájától. Utközben Mártha előre ment Tamással és így szólt hozzá:

— Én jól tudom, hogy maguknak terhükre esik ez a kis fiu, hogy nem szívesen tartják a háznál, legalább Vargané asszonyom nem szereti, hogy ott van. Adják nekem ezt a gyermeket, én majd gondját viselem. Szegény asszony vagyok, az igaz, de hát Imrike is most már szegény árva, kinek semmije sincs. Nálam legalább szerető ápolásban fog részesülni, hiszen én második anyja vagyok, ő is

IMRIKE GYÖNGÉDEN SIMOGATTA A KIS GYURICZA KEZÉT. (Lásd az 55. lapon.)

538
1406

szívese
Adják
lem sze

—
őszintén
hogy a
ves, hü
hogy é
keségből
fogja
gedni,
azt mon
embere
a szegé
rokont
totta há

— C
legalább
igérjek
hogy ne
ha írna
kem az
ves Im
ről, ha
valamib
na, rö
dösítana
ápolásán
hessek.

— Ez
sen meg

Eza
a hü Má
tól, még
hozzá:

—
lejtse el
baj éri,
hozzám

szívesen türné mellettem a szegénységet. Adják hát Imrikét hozzám, én fölnevelem szegény, de becsületes embernek.

— Ez bajos dolog, — felelé Tamás őszintén; — én magam is azt hiszem, hogy a kis fiúnak jobb dolga volna kedves, hü dadája mellett; de nem hiszem, hogy édes anyám ráálljon. Már csak büszkeségből sem fogja megenyedni, nehogy azt mondják az emberek, hogy a szegény árva rokont kitaszította házából.

— Oh, hát legalább azt ígérjek meg, hogy néha-néha irnak nekem az én kedves Imrikémről, ha pedig valamibaja volna, rögtön tudósítanak, hogy ápolására siethessek.

— Ezt szívesen megígérem.

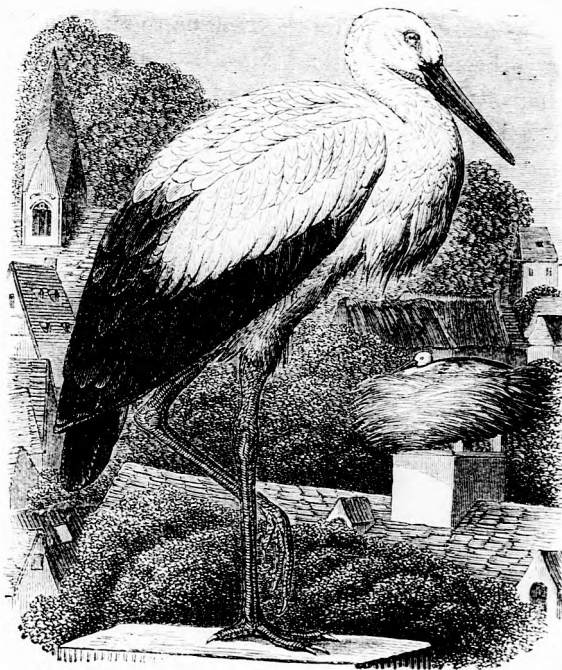
Ezalatt elértek a pályaudvarba s itt a hü Mártha, mielőtt elbucsuzott Imrikétől, még egyszer megölelte és így szölt hozzá:

— Édes kis Imrikém, aztán ne felejtse el soha az öreg Márthát. Ha valami baj éri, ha valamire szüksége lesz, csak hozzám forduljon, vagy jöjjön hozzám és

én úgy fogom fogadni, mint tulajdon édes fiamat!

Néhány perczel később a vasuti kocsi már megindult s Imrike egészen kábultan ült az egész ut alatt. Mintha csak álmodta volna mindazt, ami vele e napon történt, — hogy ismét otthon volt szülei kedves házában, látta a hü Márthát,

kinek karjain ringatózott kised korában s játszott Bátorral, az ő kedvencz kutyájával. Ki tudja, fogja-e még életében valaha látni őket! Szívében nagy hálát érzett a jó Tamás iránt, ki neki ezt a ritka örömet szerzé s csak a gondolat riasztá ismét föl, hogy egy-két óra mulva megint visszajut a város szűkfalai közé, Vargáné

A GÓLYA. (Lásd a 62. lapon.)

asszonyom durva kezeibe; ott aztán nem fogja többé senki urfúnak szólítani, megint csak a kegyelemből élő, koldus, árva fiú lesz.

Már-már sötétedni kezdett, mikor a városba visszaértek, s gyorsan lépdeltek végig az utczákon, nehogy nagyon elkészenek. Imrike kissé szepegve mondá:

— A néni talán haragudni is fog, hogy oly sokáig elmaradtunk.

— Dehogyan fog! biztatá Tamás. Aztán ha kissé pörölné is, azért ne vedd mindjárt zokon; megvolt multságunk, jól töltöttük a napot s azért még egy kis kellemetlenséget is eltűrhetünk.

Haza értek s Varga nénit a konyhában a tüzhely előtt találták, ölében a kis Gyuriczával. Vargáné asszonyom, alighogy megpillantá az érkezőket, hevesen és indulatos szemrehányásokkal halmozta el fiát Tamást és a kis Imrikét. Szavaiból lassan-lassan végre meg lehetett érteni, hogy a kis fiucska nagyon beteg és csakugyan, Gyuricza arca bíborvörös volt a láztól, szemei meredten bámultak s egészen meg voltak üvegesedve. De azért, mikor Gyuricza megpillantotta Imrikét, kinyújtotta feléje karját s látván Imrike kezében a virágokat, melyeket anyja sirjáról hozott, ezek után nyult. Imrike kedvére akart tenni a kis betegnek s oda nyujtá neki a virágokat; (Lásd a képet a czimlapon.) de Vargáné asszonyom dühösen elkapta és bedobta a tűzbe.

— Az én virágaim! Tamás bácsi! Istenem, az én drága virágaim!

— A fiu oly kétségbeesett hangon kiáltá e szavakat, hogy még Varga néni is megdöbbent. Tamás pedig odaszaladt a tűzhöz és igyekezett a tűzből kimenteni a virágokat.

— Ugyan mit kapargálsz a tüzet, miért szeded szedegeted ki azt a dudvát? kérdé Vargáné.

— Kedves anyám, szólt Tamás, ez bizony kegyetlenség, amit szegény Imrikével elkövetett. E virágokat édes anyja

sirjáról hozta emlékül, — s most megvan fosztva tőlök.

Vargáné láthatólag szégyelte tettet s egy percze elcsöndesedett; aztán sokkal szelidebben, mintha bocsánatot akart volna kérni, mondá:

— Nem tudtam, hogy e virág oly drága emlék . . . nem akartam bántani . . . de már nem is tudom, mit csinállok . . . egész nap halálos aggodalomban vagyok Gyuricza miatt; oly rosszul van, azt hiszem, minden perczen meghal karjaim között és ti ilyenkor hagytok magamra, minden segítség nélkül. Hát hogy ne lennék türelmetlen!

Tamás is, Imrike is igazán megijedtek, mikor hallották, hogy a kis fiucska csakugyan oly nagy beteg. Tamás rögtön szaladt orvosért, Imrike pedig szeretne volna a kis beteget ápolgatni, de valahányszor közeledett, a néni mindig boszusan elfordult tőle.

A kis fiu csakugyan nagyon beteg volt. Félig alétan feküdt anyja karjain s csak ha Imrike közel jött, akkor élénkültek kissé szemei; látni lehetett, hogy Gyuricza még betegségében is Imrikét szereti legjobban. Nemsokára megérkezett az orvos és megtudták tőle, hogy Gyuriczán egy veszedelmes járványos betegség ütött ki, mely az egész városban nagyon pusztított s melyből csak igen gondos ápolás mellett menekülhet.

Szomorú napok következtek ezután Vargáné házában. A kis Gyuricza kedvence volt mindenkinek, betegsége nagy aggodalomba ejtett mindenkit, de talán leginkább Imrikét, ki oly nagyon szerette a kis fiucska. Nem is távozott soha a be-

teg á
virra
szüks
látta
sirt s
rike o
keser
fogad
nem k
és ké
a kis

nines
Gyuri
ban é
vagy.
fiamat
egésze
többé
saját g

A
gott s
is sirv
gyöng
nek, h
A jó I
s utolj
padt v
hetett
geségé
orvos l
szélyen

V
néni öl
hol nev
Ugrált,
csak ha
méletle
mulva

tegy ágyától s gyakran fél éjszakán is ott virrasztott mellette. És erre ugyancsak szükség is volt ám. Gyuricza, mihelyt nem látta Imrikét, rögtön nyugtalanabb lett, sirt s csak akkor nyugodott meg, ha Imrike odalépett hozzá és megsimogatta; a keserü orvosságot sem akarta mástól elfogadni s Varga néni most már nemcsak nem küldte el Imrikét, hanem még hívta és kérte, hogy csak ápolja, vigasztalja a kis beteget; sokszor könnyezve mondá:

— Imrike, te jó fiu vagy... tudom, nincs szivedben harag... Oh! légy a kis Gyuricza mellett... látod, mindjárt jobban érzi magát szegényke, ha mellette vagy. Oh Istenem tarsd meg kedves kis fiamat! Ha fölgyógyul, meglásd Imrike., egészen más leszek; téged sem foglak többé soha bántani, szeretni foglak, mint saját gyermekemet.

A szegény asszony keservesen zokogott s Imrike úgy megsajnálta, hogy maga is sírva fakadt. És azután oly megható gyöngédséggel viselte gondját a kis betegnek, hogy mindenki csodálta, a ki látta. A jó Imrike valósággal fölálodozta magát s utoljára már annyira kimerült, oly sápadt volt, hogy bizony akár maga is lefekhetett volna betegnek. De legyőzte gyöngédségét mindaddig, míg végre egyszer az orvos kijelenté, hogy Gyuricza már veszélyen kívül van, meg fog gyógyulni.

Volt ekkor öröm a házban! Varga néni ölébe vette a kis fiúcskát, s hol sirt, hol nevetett örömeiben. Hát még Imrike! Ugrált, tánczolt, — — hanem egyszerre csak halálsápadt lett, elszedült s félig eszméletlenül dőlt egy székre. Néhány percz mulva ismét összeszedte magát s odament

a nénihez, megfogta a kis Gyuricza kezét és gyöngéden simogató. (Lásd a képet az 58. lapon)

— Imrike mi bajod? kérde Vargáné ijedten. Olyan sápadt vagy... Csak nem vagy beteg?

— Oh dehogy... csak kissé fáradt vagyok... a fejem fáj... de majd elmúlik. Oh, úgy örülök, hogy a mi kedves Gyuriczánk meggyógyult!

— Menj, feküdjél le, Imrikém! Nagyon ki vagy merülve, sokat fáradoztál a kis Gyuricza körül. Pihenj s holnap majd jobban leszel, aztán majd játszol Gyuriczával.

Imrike elvánszorgott ágyához és lefeküdt. Bizony ideje volt. Jó ideig majd nem eszméletlenül feküdt; hideg borzongás törte egész testét, feje zugott, fájt. — azt hitte, hogy utolsó órája megérkezett. Tamás, mikor napi munkájából hazaérkezett s megpillantá Imrikét, ijedten futott hozzá, s kérde mi baja? De Imrike már ekkor beszélni sem tudott.

Most már Imrikét kellett ápolni s a jó Tamás maga vállalkozott erre. Egész éjjel ott ült mellette s midőn anyja intette, hogy feküdjék már le, a derék ifju így felelt:

— És ki örködik majd Imrike mellett? Nem szabad őt elhagynunk. Mily híven ápolta hetekig a kis Gyuriczát, — s most ő rá ne legyen gondunk? Ez hátlatlanság volna.

Imrike azonban másnap sem lett jobban; pedig nappal nem lehetett mellette a jó Tamás, kinek dolgozni kellett a mesze levő mihelyben. Varga néni sem igen

(Folytatás az 58. lapon.)

ÁZSIAI NOMÁDOK TEVÉJE. (Lásd az 58. lapon.)

UTAZÁS DÉLI AFRIKÁBAN. (Lásd az 58. lapon.)

ápolhatta, mert Gyuricza is beteg volt még és a többi gyermekekkel is sok dolga volt. Tamás elhívta az orvost, hogy megtudhassák, mi baja van a fiúnak. Az orvos aztán megmondta. Amely bajból a kis Gyuricza fölgyógyult, azt elkapta Imrike, még pedig sokkal nagyobb mértékben.

— Ez nagy baj szólt az orvos. Ha a beteg fiu itt marad, akkor a betegség könnyen elragad a többi gyermekekre is. Itt valamit tenni kell. Vagy a többi gyermeket vigyék el a házból, vagy a beteget szállítsák el kórházba.

Az orvos távozása után Vargáné sokáig tanakodott Tamással, hogy most már mitevők legyenek? Tamás semmikép sem akart beleegyezni, hogy Imrikét el-

vigyék a házból; az már mégis nagy hátlanság lenne, ha kis rokonukat, ki oly áldozatkészen ápolta a beteg Gyuriczát, most betegségében kórházba adnák, idegen emberek kezére, kik bizony nem sokat fognak vele bajlódni. De Vargáné viszont azt mondta, hogy mi haszna volna, ha otthon is tartanák, ha nem tudják ápolni! És ha a betegség a többi gyermekre is elragad és tele lesz a ház betegekkel, akkor mit fognak csinálni? Tamás kénytelen volt belátni, hogy ez csakugyan nagy veszedelem, tönkre tenné az egész családot.

Igy tehát elhatározták, hogy Imrikét elviszik a kórházba, a többi sok szegény sorsu beteg közé.

(Folyt. követc.)

HOGYAN UTAZNAK ÁZSIÁBAN ÉS AFRIKÁBAN.

— I. Utazás déli Afrikában. II. Ázsiai nomádok tevéje. —

(Képekkel az 56. és 57. lapokon.)

AZ UTAZÁS nagyon kellemes dolog, ha az ember kényelmes hintóban vagy vasuti kocsiban gyorsan halad hegyen, völgyön át s közben, ha épen kedve tartja, egy-egy városban megpihen. De vannak ám országok, a hol az utazás nem ilyen kellemes multság, mert nincs ám vasut, sem kocsi, sőt efféle portékának még hírét sem hallották és ha valaki vinne is oda kocsit, ugyancsak kevés hasznát venné, mert nincs semmiféle ut, hanem erdőkön, mocsárokon át kell gázolni s ez csak gyalog vagy legfeljebb lóháton és tevék segítségével.

Ázsiában és Afrikában sok ilyen vidék van s európai tudósok, kik ott jártak, leírják, mily bajjal kell ott küzödni az utasnak. Egy francia tudós, Répin, déli Afrikában utazgatott néhány évvel ezelőtt, oly tájakon, ahol nemcsak

kocsit, lovat nem ismernek, de még tevé sincs. Aki tehát nem akar vagy nem bír gyalogolni, csak emberek hátán utazhatik, oly módon, mint mai rajzunk mutatja. Tudniillik két erős rudra lepedőt kötnek s ebbe mint valami bölesőbe belefekszik az utas; föléje, hogy a nap forró sugaraitól védve legyen, szintén lepedőt feszítenek. Ezt a böleső-féle nyugágyat aztán két ember vállára kapja és viszi. De ha az utas gyorsan akar előre jutni, tíz-husz embert is kell fogadnia, kik fölvaltva vigyék, aztán szintén egész csapatot e podgyász vitelére, ugy, hogy egy ilyen utazó csapat egész hadsereg. Az utat aztán nem is igen válogatják; mennek tüskön-bokron át, ha folyóhoz érnek, hiába keresnek hidat, mert azt ott nem ismerik, hanem átgázolnak, átusznak s ilyenkor bizony megesik, hogy

az utas akaratlanul is kap egy kis hideg fürdőt.

Másféle, de nem sokkal mulatságosabb az ázsiai nomád népek utazása. Nomádnak nevezik azokat a néptörzseket, melyek a pusztákon állandó lakhely nélkül barangolnak; sehol sem maradnak tovább néhány napnál. Egész vagyonuk néhány tevéből, lóból és juhokból áll; ahol egy kis zöld legelőt találnak, ott sátort ütnek és addig maradnak ott, míg a juhok lelegelték a füvet; ekkor aztán tovább vándorolnak. A sátort, az edényeket s ami kevés ingó-bingó portékájuk van, azt fölrakják a teve hátára, úgy, hogy a szegény állat valóságos utazó ház; még

a kisebb gyermekeket is, kik nem bírnak gyalogolni, odateszik egy-egy nagy zacskóba a teve oldalára s így vándorolnak mindaddig, míg oly helyre akadnak, hol néhány napra ismét tanyát üthetnek. — Nyáron át még csak megjárja ez az életmód, de télen, mikor a hideg szelek, esőzések uralkodnak, akkor nagyon sokat kell szenvedniök. És mégsem lehet semmiképen rábírní e pusztai vándorokat, hogy állandó lakásokba telepedjenek. Inkább türik nyáron a szörnyű hőséget, télen az esőt, hideget, hogysen egy helyen sokáig megmaradjanak. Annyira vérükben van a nyugtalan vándorlás szeretete.

A MEDVE-KETRE CZ A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN.

(Képpel a 64 lapon.)

Ott kint, a vadon erdőben már régen fölébredt a medve koma téli álmából; itt az állatkerti ketreczben most végre a meleg napocska szintén kicsalja dörmögő barátunkat a fődött nyughelyből a nagy rácsos ketreczbe, hol elég tágas helye van a sétára. Persze, mikor téli fekvő helyéről először kilép, kissé kellemetlenül csalódik a medve koma: hosszú álmában talán elfelejtette, hogy fogságban van és oly vitézül neki indul, mintha meg sem akarna állani a messze erdőig; de az erős vasrács nem ereszti s tompán döröngve jár föl s alá a rácsokat előtt, várva, hogy az emberek, kik kívülről bámulgatják, legalább egy-egy zsemelével vagy almával vigasztalják meg.

Kap is medve barátunk delutánonként annyi ostonát, hogy alig győzi enni: sok kis fiu és leányka találja örömét benne, hogy egy zsemlet nyujtson be a fogolynak, ki hatalmas tenyerével szépen elveszi az ajándékot. De pusztá kézzel nem tanácsos oda nyujtani a medvének valamit, mert a durva ficzkó, habár nem is akarja, erős körmeivel könnyen vérig

sérti az embert; ezért botra szokás tüzni a zsemlet és almát. A fogoly medve hálás az ilyen ajándékért s a kitől többször kapott, azt megismeri s mihelyt megpillantja, oda fordul feléje s kérdőleg néz reá, mintha mondani akarná: nos, hoztál-e valamit?

Nagyon mulatságos, mikor a fiatal medve — bocs — van a ketreczben. A kicsinyek roppant ügyetlenek mozdulataikban, de azért virgonczak s játszanak egymással, mint a kis fiuk. Még abban is hasonlítanak a pajkos fiukhoz, hogy játékuk sokszor veszekedéssel és haraggal végződik, ha egyik-másik kissé erősen megharapta pajtását. Ilyenkor duzzogva félrevonulnak s a ketrecz zugába feküdvé, orahosszat nyalogatják talpukat, mi közben sajátságosan zümögnek orrukon át, épen mint mikor egy méhraj zsong a kasban.

Érdekes látni, mikor a kis bocsok fürödnek. A ketrecz közepén nagy vízmedence van s mihelyt kissé melegebben süt a nap, a medve urfiak roppant gyönyörűséggel paeskolnak a vízben, mikor

pedig jól lehütöztek, a szárazon még jobb kedvvel hemperegnek.

De a fiatal medvék e jó kedve nem tart sokáig; mire egy esztendősek, már kezdik érezni, mily terhes a fogság. Nem játszanak többé, hanem szüntelenül mászkálnak föl és le az erős vasrostélyon, keresztelve, nincs-e valahol nyílás, melyen át kiszökhesse nek. Hanem ezt bizony hiába keresik.

A ketrecbe zárt medvének rendesen az a szomorú vége, hogy agyonlövik, mert mire megvénül, mindinkább vad és mérges lesz, nem lehet többé közelébe menni, még örét is megtámadja. Mikor aztán végre már semmikép sem bírnak vele, — agyonlövik, a bőrét kitömik.

A LETÖRT VIRÁG.

(Képe a 61. l.)

ALIG hogy megszülettél,
S körül néztél a világon:
Már is jött a dühös szél,
S letépett, én szép virágom!

Az ágon testvéréid
Ingva-lengve illatoznak
S téged a fűvényben itt
Az emberek letipornak.

Jójj keblemre, kis halott!
Szívemnek följe teszek:
Még föltámadhatsz te ott
Ha könnyemmel megöntözlek.

BETŪTALÁNY.

Gy ö ö ér.
 ö ö ö ö
 ö ö ö

A Z A N G Y A L.

— Andersen meséje. —

Minden kis gyermek halálakor leszáll Istennek egyik angyala, a gyermeket karjára veszi, kiterjeszti nagy fehér szárnyait, egy marok virágot szed, s fölviszi Istenhez, hogy ott még szebben virágozzon, mint a földön. A jó Isten e virágokat keblére öleli, a legszebbiket megcsókolja, az hangot kap s a boldogságban a többiekkel énekel.

Lásd, ezt egy holt gyermeket égbe vivő angyal beszélte, a gyermek álmoként hallotta; oly helyeken repültek, hol a kisdéd játszott ezelőtt, pompás virágokkal díszlő kerteken.

— Melyiket viszzük magunkkal, s ültetjük el az égben? kérdé az angyal.

Egy helyen pompás, nyulánk rózsató állott, de ágait valami rossz ember letördelte, ugyanmilyra, hogy mindenik ágán félig kinyílt bimbók függöttek.

— Szegény rózsza — szólott a gyermek, — vedd magadhoz, hogy Istennél ismét kiviruljon!

Az angyal magához vette a virágot, megcsókolta a kisdédet s az félig fölhevítá szemeit. Szedtek a diszvirágokból, de vettek a megvetett pitypangból és a háromszínű vad violából is.

— Virágunk már van! — mondta a gyermek. Az angyal igenlőleg hajtogatta fejét, de még nem repült föl Istenhez. Éj volt, mély csend uralkodott; lent a nagy városban maradtak s a legkeskenyebb utcák egyikében lebegtek ide s tova, hol halomra volt hányva szalma, hamu és gaz; költözködés ideje volt. Mindenféle hasznavehetetlen lom rakásban hevert az utcán.

Az angyal e zürzavarban ráakadt egy virágtartó cserépjére s egy darabka földre. Cserepet és földet egy semmit érő. — s azért az utcára dobott, — mezei virág gyökérszállai tartották össze.

— Ezt magunkkal viszzük! —
mondá az angyal, — utunkban elfogom
mondani történetét.

Repültek s az angyal így beszélt:

— Ott alant, a keskeny utcza egyik
pinczében, szegény gyermek lakott. Kis-
ded korától kezdve ágyban fekvő beteg
volt; midőn legegészségesebb is volt, csak
a szobában mankók segítségével tudott

fel s alá járni;
ez volt minden.

A nyár néhány
napján a nap

beköszöntött
egyegy fél órá-

ra a pinczébe
is; ilyenkor a

szegény gyer-
mek ha az

ablaknál ült,
azt gondolta,

»hogy ma a sza-
badban volt.«

Az erdőt pom-
pás zöldjével

csak arról is-
merte, hogy a

szomszéd fia
bükk: ágat hoz-

zott neki, ezt ő
feje fölé tar-

totta s azt
képzelte, hogy

bükkök alatt
van, hol a nap

süt s a mada-
rak énekelnek.

Egyik tava-

szí reggelen a szomszéd fia mezei virá-
gokat hozott, ezek között egynek gyö-
kere is volt, melyet a szegény gyermek
elültetett s ágyához közel az ablakra
tett. A virág gondosan ápolatván, nőtt,
új ágakat hajtott s minden évben meg-
hozta virágait; a beteg gyermek virágos
kertjévé és legnagyobb földi kincsévé
lett; ápolta is és öntözte, gondoskodott

arról, hogy az alacsony ablakon betörő
sugarak mindegyikét fölfogja.

De idővel a virág elpusztult; a sze-
gény gyermek számára virágzott, érte ter-
jesztett jó illatot s gyönyörkedtette sze-
meit! Feleje fordult a gyermek még a ha-
lálban, midőn az Ur elszólította őt. Egy
évig volt már a nyomorék Istennél; egy
évig állott a virág elfeledve az ablakban;

elszáradt s vég-

re, mikor a la-
kók más házba

költöztek, a sze-
méttel együtt

az utczára dob-
ták. Ez azon

virág, melyet
bokrétánkba

tettünk; ezen
virág több örö-

met szerzett,
mint bármely

királyné leg-
szebb virága.

— Honnan
tudod mindezt?

kérdé a kisd-
ed, kivel az an-

gyal égfelé rö-
pült.

— Tudom,
viszonzá az an-

gyal, mert ma-
gam voltam az

a mankón járó
gyermek, s vi-
rágomot jól is-

merem.

A kisdéd egészen felnyitá pilláit, az
angyal magasztos arczára tekintett, s azon
pillanatban az Egben voltak, hol öröm és
boldogság honol.

Isten a gyermeket szívéhez szorította,
ez szárnyat kapott s kézen fogva repült
odább az angyallal. Isten minden virágot
kebelére ölelt, a mezei virágot meg-
csókolta, az hangot kapott s a többi an-

A LETÖRT VIRÁG. (Lásd a 60. lapon.)

gyalokkal énekelt, kik Istent körül lebegtek, sokan egészen közel, mások ezek körül nagy körökben, tovább tovább a végtelenig, de mindnyájan boldogok. Mindnyájan énekeltek, kiesiny, nagy, a jó, a megáldott gyermekkel és mezei virággal együtt, mely aszva feküdt a szemétre vetve ott a keskeny sötét utczában.

Ford. Pusztaffy Elemér.

A G Ó L Y A.

— Palya föladvány. —

(Képpel az 53. lapon.)

IRJÁTOK le szegről végről
Farkamig orrom hegyétől.
Forgó bácsi rajzolt engem —
Rám ismerhettek e képről.

Én vagyok a tekintetes,
Hires, neves, nevezetes,
Piros orru, piros lábu
Gólyamadár, nagy kerepes.

Jól ismertek engemet ti
Falu, város gyermekei!
De, hogy írásban is lássam :
A »**Kis Lapb**«-a tegyetek ki.

Irjátok le mind apróra :
Mit tesz, hogyan él a gólya?
S mért szeret ellátogatni
A nádasba, rétre, tóra?

Azt is szeretném én látni :
Ki fogjátok-é találni
Mért is tudok olyan hosszan
Fél lábon is jól megállni?

Tudni még azt is ohajtnám :
Valj hányféle az én hazám?
S ha beköszönt a hideg tél :
Merre is van akkor tanyám?

Hát az atyámfia mennyi?
(Mind szeretném ám ismerni!)
Gém koma és daru sógor,
Meg a többi valamennyi.

Messze földről jövök ide,
Őseimnek ős fészkebe.
Az én kedves kis pajtásim :
A fiuk, lányok közébe.

S ha valami piczi jószág
A párnában sikkong kiált :
Tudjátok meg, hogy én hoztam
Az ösikét vagy hugoeskát.

De már tovább nem kereplek!
Hallja meg hát minden gyermek,
Hogy személyem hü rajzával
Fényes, szép jutalmat
nyerhet.

Három rendü a jutalom.
A legelsőt annak adom
A kinek leírásában
Legnagyobbesins hűség vagyon.

A két fenmaradt jutalmat
Én azoknak juttatom csak,
Kik az első legjobb után
Irták meg a legesinosbat.

H

A

H

M

A

M

S

J

K

S

E

H

Pá

Fé

Ó

Pá

És

Má

So

Ki

Gó
sához n
még es
hozzát
legyen:
nevelő
ját mun
T
Ü

Hogy mi léssen a jutalom:
Azt még el nem árulhatom.
Hanem annyit mondhatok, hogy
Mind a három kedves nagyon.

A beküldés határnapja
Május hónapnak hatodika!
S ítélet után a nyertes
Jutalmát legott kikapja.

Kelepelve kijelentem,
S nagy kegyesen megengedem:
Elfogadom műveteket
Ha nem irjátok is vers-
ben!

Pályabíró természetes:
Forgó bácsi jó hívem lesz.
Ő mondja meg, közületek
Pályabérre ki érdemes.

És most kedves jó gyermekek
Már igazán nem kereplek.
Sok szerencsét a munkához —
Kis közönség, Isten veled!

*

*Gólya barátom ezen díszes fölszólítá-
sához nincs mit hozzá tennem. Részemről
még csak azon figyelmeztetéssel fordulok
hozzátok, hogy minden munkálaton rajta
legyen: vagy kedves apátok, anyátok, vagy
nevelőtök bizonyítása, hogy valóban a sa-
ját munkátok.*

Tehát — szerencse föl!

Üdvözöl hivetek

FORGÓ BÁCSI.

A »KIS LAP« VIII. köt. 20. szá-
mában közölt betűtalány megfejtése.

„Kiss Ernő“

Helyesen megfejtették: Gáborfy
Mariska, Veisz Miksa, Csontoss Irén, Kunstadt
Miksa, Dakos László, Zelovits János, Weisz Gá-
bor, Jancsovics Margit, Ziembinsky János, Breit-
ner Irma, Joó Pista, Faludi Ernő, Macsó Terka,
Specht Imre, Dombó Fuád és Szelim, Szöllős
Lajos.

A »KIS LAP« 22. számban közölt
betűtalány mefejtése:

„Hámor“

(1 + 2=3; de 1 + 7=há.... mor.)

Helyesen megfejtették: Szegheó
Tilda, Fodor Juliska, Malomszeghy Imre, Ko-
vács Jani, Balogh Lujza, Molnár Alma és Béla,
Kőszeghy Edvárd, Miholszky János, Udvarnok
Péter, Kemény Barnabás.

A »KIS LAP« 23. számában közölt
betűtalány megfejtése:

„Böjt“ (T. i. bő J. T.)

Helyesen megfejtették: Molnár
Janka, Lövinger Julcsa, Szöllős Lajos, Dombó
Fuád és Szelim, Macsó Terka, Joó Pista, Mar-
tinszky Dezső, Aigner Czobor, Antal Ilka, Szalay
Gerő, Molnár Alma.

A »KIS LAP« 24. számában közölt
szótalány megfejtése:

B— erén — **Y**

A— ngoln — **A**

J— ávo — **R**

Z— ebr — **A**

A— posta — **G**

Tehát: **Bajza, Garay.**

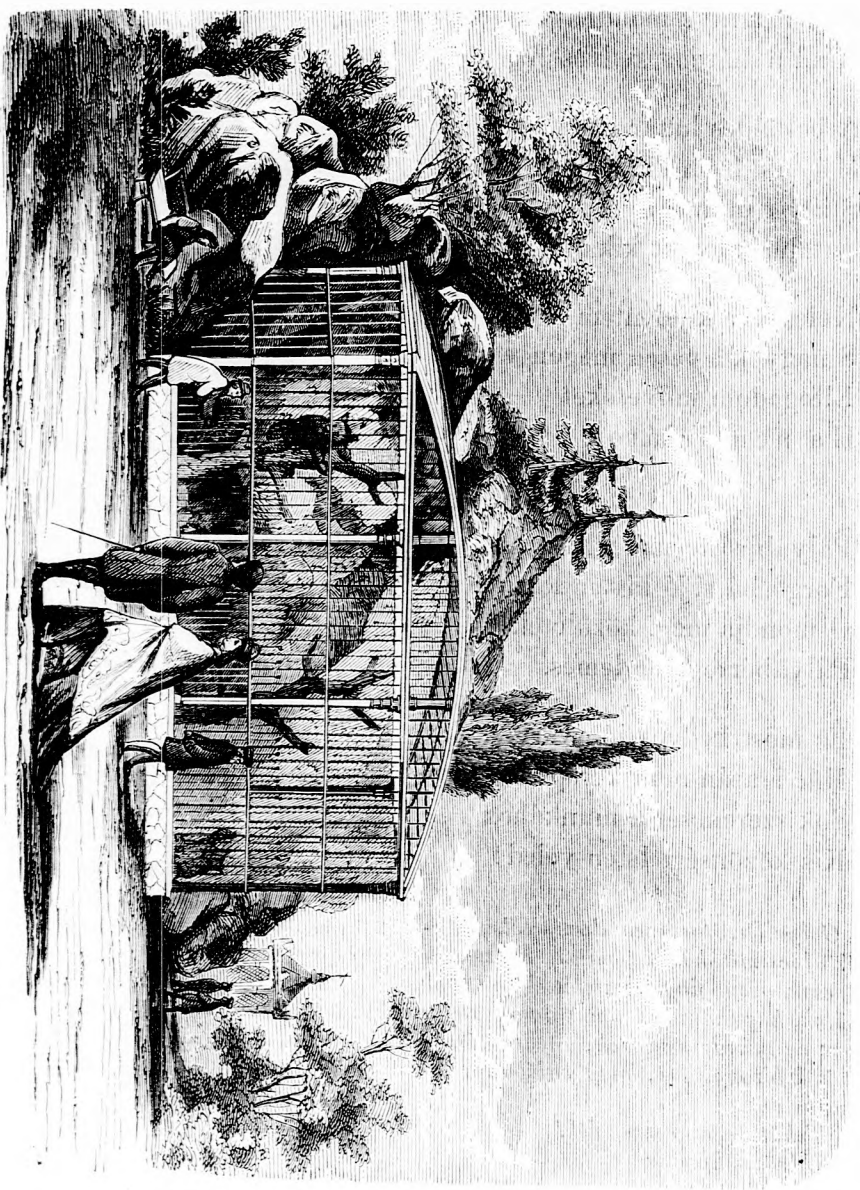
Helyesen megfejtették: Márton
Kálmán, Jászty Jolán, Tóth Jenő, Aigner Czo-
bor, Antal Ilka, Faludi Ernő.

A »KIS LAP« IX. köt. 2. számában
közölt betűtalány megfejtése:

K— ala — **p** }
I— rh — **a** } = **Kis Lap.**
S— á — **i** }

Helyesen megfejtették: Allein
Tirza és Józsi, Szeredi Jolán, Ofner Dániel, Si-
pos Dani, Almássy Tibor, Vajda Laci.

(Térszüke miatt Forgó bácsi postáját a jövő
számban közöljük.)

A MEDVEKERTÉREZ A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN. (Lásd az 59. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátoktere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.